

[Socialministeren.]

blikket savnes, for straks eller omtrent straks at faa Spørgsmaalet i hvert Fald foreløbig afgjort. De nye Regler vil altsaa udelukke, at Understøttelsen maa standses for en stor Kreds af Personer, der ikke omfattes af en Arbejdsvægning eller Blokade, som maaske er foraarsaget af et ringe Mindretal.

Innavidere har disse Regler aarijulpet den Mangel ved de nugældende Bestemmelser, at Direktøren er afskaaret fra at foretage noget Skridt, hvor der foreligger en kollektiv Arbejdsvægning i Tilfælde, hvor begge Parter eller en af Parterne ikke er Medlem af nogen Organisation. Der staaer i Lovforslagets § 5, Stk. 3, at Direktøren i saadanne Tilfælde skal opfordre Parterne direkte til gennem Forhandling at søge Uoverensstemmelsen bilagt. Fører dette ikke til noget Resultat, skal Direktøren ifølge Bestemmelserne i § 17 afgøre, hvorvidt Understøttelsen skal standses for en større eller mindre Kreds af Personer. Dette staaer i § 17, Stk. 5—8, hvor der i det hele findes forskellige Regler, som supplerer Bestemmelsen i § 5 om, hvad der skal gøres, hvor der foreligger en Arbejdsvægning, der formenes at være kollektiv.

Det andet Afsnit af Loven omhandler de anerkendte Arbejdsløshedskasser. Den første Bestemmelse i dette Afsnit er uændret — det er altsaa § 6 —, bortset fra, at Arbejdsløshedsforsikringens Udvidelse til nye Erhvervsomraader er gjort betinget af Indstilling fra Nævnet i Stedet for som nu fra Direktøren.

§ 9 indeholder en Forandring, hvorefter Socialministeren, der efter den nugældende Regel kun kan forhøje Formuegrænsen for nydende Medlemmer i Tilfælde af, at Formuen helt eller delvis bestaar af fast Ejendom, fremtidig kan gøre dette ogsaa i Tilfælde af, at den paagældende ikke har fri Raadighed over Formuen.

I den nugældende Lov findes der en Bestemmelse om, at faglige Uoverensstemmelser ikke kan begrunde Nægtelse af Optagelse i eller Udelukkelse af Kassen. Denne Bestemmelse er slettet under Hensyn til, at Bestemmelsen vilde kunne tilføre Kasserne Medlemmer, som det af forsikringsmæssige Grunde var uheldigt for Kassen at optage.

Ifølge § 12 kan Direktøren kun paalægge Kasserne at forhøje det ordinære Medlemsbidrag eller paalægge ekstraordinært Bidrag, naar der forud er gaaet Forhandling med Arbejdsnævnet.

I § 13 er der foruden de Ændringer,

jeg allerede har gjort Rede for vedrørende Skalaen og Procenttallenes Nedsættelse, i Stykke 2 foretaget en Ændring vedrørende Beregning af den gennemsnitlige Aarsfortjeneste i Faget. Det er ændret saaledes; at ledige Arbejdsdage som Følge af Arbejdsstridigheder ikke medregnes i den Arbejdsløshedsstatistik, paa Grundlag af hvilken Aarsfortjenesten skal beregnes. I samme Paragraf, Stk. 3, er det fastsat, at der ved Beregningen af Aarsfortjenesten for Kasser med en af Ministeriet fastsat Indtægtsgrænse skal udskydes alle Aarsfortjenester, som ligger over denne Grænse. Endelig er der Stk. 4 i samme Paragraf. Efter den gældende Lov kan Kommunerne uden Fattighjælps Virkninger yde Tilskud til Betaling af en Trediedel af Medlemsbidraget. Det forhøjes nu til Halvdelen.

I § 15, der omhandler Ydelserne, foreslaas disse udvidet med Juleunderstøttelser, som i Praksis hyppigt er blevet ydet. I § 15, 3die Stykke, er der en ny Regel, som der har været megen Strid om, og som det har været vanskeligt at naa til Enighed om i Underudvalget. Den angaar Spørgsmaalet om Dagpengenes Størrelse. Man er blevet staaende ved det Maksimalbeløb, der er nævnt i Loven af 1927, 4 Kr. for Forsørgere og 3 Kr. for Ikke-Forsørgere, men saa er der indført en Prisregulator i det Punktum, der begynder med „En Trediedel af ovennævnte Maksimumbeløb“. Denne Prisregulator vil, hvis Prisniveauet svinger stærkt, faa Indflydelse paa Dagpengenes Maksimalbeløb. I samme Paragraf, § 15, 4de Stykke, er Ministerens Adgang til at yde Dispensation fra Understøttelsesbetingelsen, 10 Maaneders Arbejde i de foregaaende 2 Aar, foreslaaet udvidet til, at Dispensation kan gives i Tilfælde af, at der indenfor de sidste 2 Aar i mindst 8 Maaneder har hersket ekstraordinær Arbejdsløshed; i Øjeblikket kræves der 12 Maaneder. Stykke 5 indeholder en ny Bestemmelse om, at Retten til Understøttelse, uden at der er Adgang til Dispensation, skal bortfalde, naar et Medlem ikke indenfor den Aarrække, Vedtægten fastsætter som afgørende for Opbrug af Understøttelse — det være sig 3 eller 4 Aar —, har haft Arbejde et vist Tidsrum, nemlig 26 eller 39 Uger, efter som Vedtægten sætter 3 eller 4 Aar som Maksimum. Endelig er der i Stykke 7 i samme Paragraf foretaget en Ændring, hvorefter Understøttelsen, hvis et Medlem var arbejdsløs den foregaaende Maaned, kun skal bortfalde paa de ledige Dage efter henholdsvis 3 eller 4 Dages Arbejde. Det undgaas herved, hvad der ofte sker i Øjeblikket og